

[Glønborg]

lighed er menneskelig rigtigt. Vi ved, at mange i slutningen af 50'erne synes, at det var raret at få afklaret deres forhold til arbejdsmarkedet helt, og derfor hilser vi med glæde, at den mulighed opstår.

Som følge af, at man kan komme tidligere af sted, synes vi også, at det er rimeligt, at der bliver en fortrydelsesmulighed, så det kan vi støtte helt ud.

Ud fra en almindelig betragtning om, at fleksibilitet er godt, kan vi også godt lide, at der bliver mulighed for i perioder eller i længere tid at arbejde mere end 200 timer, men mod et fradrag. Vi forestiller os, at det vil hjælpe mange virksomheder på den måde at kunne have en lidt elastisk arbejdskraft til rådighed, og vi tror også, at det vil glæde mange efterlønsmodtagere, at de indimellem, når de synes, de har lyst og kræfter, kan tage et ekstra stykke arbejde.

Vi lægger vægt på, at det er en forsikringsordning, og derfor vender vi os klart imod, at pensionsopsparings- og pensionsforsikringsordninger skulle få indflydelse på størrelsen af efterlønnen.

Vi føler også, at vi er nødt til at tage regeringens argumentation for på et eller andet tidspunkt at hæve den generelle efterlønsalder til 62 alvorligt. Spørgsmålet er, om det er lige bestemt det rigtige årstal, man har sat på for denne overgang. Hvis vi ser på, hvor stor en del af vores bruttonationalprodukt vi bruger til overførselsindkomster, så er det klart, at vi er nødt til at tage den udvikling alvorligt. Den tilsiger os at prøve at finde nogle områder, hvor det vil være rimeligt at spare nogle overførselsindkomster.

Det er klart, at vi her kommer ind på et område, hvor der er en række felter, som vi må sige er urørlige; her vil der ikke være besparelsesmuligheder. Men efterlønsordningen, der jo netop er blevet så populær som en slags tidlig pensionsordning, er måske et af de steder, hvor vi kan begrænse antallet af dem, der nyder godt af denne ordning, ved at sige: Kære venner, det er rart at have den mulighed at kunne komme til at gå og hygge sig hjemme, allerede når man er blevet 60, men vi kommer til at vente lidt længere.

Spørgsmålet er så, om det er det helt rigtige, regeringen har valgt her ved at sige, at de, der lige fylder 58 nu, stadig væk kan få lov at gå

som 60-årige. Vi kunne jo vælge at tage dem med, der fylder 57 nu, og sige, at de også kan få lov at gå som 60-årige. Jeg synes, der skal være en lille smule elastik i vores forhandlinger på dette område, men jeg kan sige, at princippet deri vil vi gerne give tilslutning til; så kan vi se, hvilket årstal der bliver det rigtige.

En belønning til dem, der venter til 63 år, kan vi godt lide, og at vi alle sammen skal være med til at betale lidt mere til det ved at stille krav om et længere medlemskab, synes vi er helt i orden.

Vi synes heller ikke, der er nogen grund til, at efterlønsmodtagere skal slippe med et lavere kontingent end dagpengemodtagere.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg vil gerne sige tak for en altovervejende positiv modtagelse af regeringens forslag på efterlønsområdet. Jeg synes, det er godt, at det har fået en sådan positiv modtagelse her i Folketinget, og det giver i hvert fald mig anledning til håb om, at vi ganske hurtigt kan nå frem til bred enighed om gennemførelse af en sådan ændring af efterlønsordningen. Jeg lægger i hvert fald meget stor vægt på, at vi får det gennemført, også af hensyn til de borgere, som ønsker at benytte efterlønsordningen.

Jeg har indtryk af, at sådan som ordningen fungerer nu, er det en ordning, som der er en betydelig stivhed i. Der er ikke megen fleksibilitet, og det er så borgernes opgave at tilpasse sig en sådan lidt firkantet ordning. Det, jeg meget gerne ser, er, at vi får et system, hvor ordningen som sådan er i stand til at opfylde forskellige individuelle behov hos borgerne. Det må i det hele taget være det, der er vores opgave her i Folketinget: at tage udgangspunkt i befolkningens ønsker.

Forslaget har været startede i nogen tid; arbejdet med forslaget startede i øvrigt, længe før vi kom ind i problemstillingen omkring finansloven, hvor forslaget jo også spiller en væsentlig og central rolle. Det hele startede vel med en i øvrigt udmærket Midtpunkt-artikel i Jyllands-Posten skrevet af den konservative ordfører, fru Pia Christmas-Møller, for et halvt års tid siden. Jeg læste den i hvert fald med stor interesse, og det gav anledning til, at jeg satte nogle overvejelser i gang i Arbejdsministeriet, og nu sidder vi så med resultatet og skal tage stilling til det.